

ἀλλ' ἡ φύσις αὐτὴ ἀνυψουμένη καὶ ἐξευγενιζομένη ὑπὸ τῆς καλλιαισθησίας καὶ νοημοσύνης τοῦ καλλιτέχνου. Τοιοῦτόν τι ἐξετέλεσεν ὁ Φειδίας ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Περικλέους, τοιοῦτο καὶ ὁ Ῥαφαήλ ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Ἰ' Λέοντος.

Γ. Ε. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ .

Ο ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὅταν μίαν ἡμέραν εἰς ἐποχὴν δυστυχῆ προγρα-
φῶν καὶ κινδύνων ἐπορεύθη κατὰ τὸ σῆμα νὰ
ἐπισκεφθῶ τὸν Κ. Γεώργιον Παράσχον, προγεγραμ-
μένον, τὸν εὖρον γράφοντα. Ἀφοῦ ἀνεκoinώσαμεν
εἰς ἀλλήλους εἰδήσεις θλιβεράς καὶ ἐκλαύσαμεν ἐπὶ
τῇ μνήμῃ μαρτύρων προσφιλῶν, προσεπαθήσαμεν
νὰ μετατρέψωμεν τὸν βῶρον τοῦ διαλόγου, ἀφαιρού-
μενοι εἰς ἄλλα εὐτυχεστέρα ἀντικείμενα, καὶ ὁ Κ.
Παράσχος μοι ἀνήγγειλεν ὅτι ἀσχολεῖται εἰς τὴν
μετάφρασιν τοῦ Ἐρνάνη, ἧς μοι ἐπρότεινεν εὐμενῶς
νὰ μοι ἀναγνώσῃ μέρη τινά. Ὁμολογῶ ἐν χριστιαν-
ικῇ ταπεινοφροσύνῃ ὅτι κατ' ἀρχὰς, ὅταν ἤκουσα
τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐπιχείρησιν, ἐδίστασα ὀλίγον
ἐν ἐμοὶ περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἐγνώριζα πρὸ πολλοῦ
τὰ ἔργα τοῦ Κ. Παράσχου, καὶ ἐθεώρουν ἤδη αὐ-
τὸν ὡς ἓνα τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ποιητῶν
μας, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ἐγνώριζα καλῶς καὶ τὸ δρα-
ματικὸν ἀριστούργημα τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ, καὶ
ἤξευρα πόσον ἀνυπέβλητα προσκόμματα παρου-
σιάζει καὶ εἰς τὸν ἐμπειρότερον μεταφραστὴν. Ὅτι
ιδίως χαρακτηρίζει τὴν ποίησιν τοῦ Οὐγῶ εἶναι ἡ
ἀπίστευτος εὐστροφία τῆς γλώσσης, τὸ συνιστα-
μένον καὶ πρωτότυπον τῆς ἐκφράσεως, ἡ ὑπερχεί-
λησις τῆς ἀρμονίας, καὶ, τὸ κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον,
δὲν εἶχον οὐδέποτε μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὰς
ποιητικὰς ἀρετὰς τῆς ἀμορφώτου ἔτι γλώσσης μας,
καὶ δι' αὐτὸ ἐθεώρουν τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἐρνάνη
ἐλληνιστὶ ὡς τὸν μετεμφισμὸν πολυτελοῦς Ἰσπα-
νοῦ Μαρκησίου εἰς τραχὺν ὀρεινὸν τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἴδου αἱ αἰτίαι διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐπέισθην ἐκ
προοιμίου περὶ τοῦ κάλλους τῆς μεταφράσεως, καὶ
τοὶ γνωρίζων τὴν ἰκανότητα τοῦ μεταφραστοῦ,
καὶ ἰδοὺ διατὶ ἀνέμενον ἐν ἐναγωνίῳ προσδοκίᾳ νὰ
πληροφορηθῶ, ἂν οἱ φόβοι μου ἦσαν βάσιμοι. Ἠρ-
χισεν ὁ Κ. Παράσχος ν' ἀναγινώσκῃ, καὶ ἠπόρουν,
ἐξηκολούθησε καὶ ἐθαύμαζον, ἐτελείωσε καὶ ἐδά-
κρουον ὑπὸ συγκινήσεως. Ἀληθῶς ἡ μετάφρασίς του
ἦτον ἀπὸ τοῦ πρώτου στίχου ἄχρι τοῦ τελευταίου

ἔντονος, εἰκονικῆ, γλαφυρὰ, σαφῆς, καὶ ἐνταυτῶ
πιστῆ καὶ παρὰ πόδας ἀκολουθοῦσα τὸ πρωτότυ-
πον. Οὔτε μία καλλονὴ τοῦ Γαλλικοῦ ἀριστουργή-
ματος εἶχεν ἀπολεσθῆ ἢ ἀμαυρωθῆ, ἐξ ἐναντίας μά-
λιστα, ἄνευ ὑπερβολῆς, πολλάκις αἱ ἰδέαι τοῦ Οὐγῶ
εἰς τὴν μετάφρασιν ὡς εἰς χωνευτήριον καθίσταντο
λαμπρότεραι, καὶ εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ ἐνοήσῃ
ὅτι ποιητὴς μετέφραζε ποιητὴν, ὅτι καρδία ἐμάν-
τευε καρδίαν. Οὔτε εἰς ἓνα στίχον ὁ Κ. Παράσχος
εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀπομακρυνθῆ τοῦ κειμέ-
νου, καὶ νὰ ὑπεκφύγῃ διὰ στρατηγήματος τὰς δυσ-
χερείας. Ἐπάλαισε στῆθος μὲ στῆθος πρὸς τὴν
γλώσσαν καὶ τὴν ποίησιν τοῦ Οὐγῶ, καὶ δὲν ἠττή-
θη. Τὰ πλέον πολυσύλλαβα Ἰσπανικὰ ὀνόματα, οἱ
παραδοξότεροι τίτλοι, ἡ ῥωμαντικὴ φρασεολογία
τοῦ κειμένου μετεφέροντο ὡς ἐκ θαύματος εἰς τὸ
δύσχηστον ἡμῶν ἰδίωμα.

Τοιαύτη εἶναι ἡ μετάφρασις, τὴν ὁποίαν ὁ Κ.
Παράσχος εὐηρεστήθη καλοκαγάρθως νὰ παραχωρή-
σῃ εἰς τὴν Χρυσάλλιν, κοσμῶν τὰ πρῶτα φύλλα
αὐτῆς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ Χρυσάλλις, ἡ τρυφηλὴ
αὕτη ἐρωμένη παντὸς ἄνθους, θὰ κάμῃ οὐχὶ μόνον
χρῆσιν ἀλλὰ κατάχρησιν τῆς ἀδείας ταύτης. Ἴσως
διὰ τοῦτο παραπονεθῆ ὁ Κύριος Παράσχος, ἀλλ' οἱ
ἀναγνώσται, εἴμεθα ἐκ προοιμίου βέβαιοι, δὲν θὰ
παραπονεθῶσι. Σήμερον, ὡς ἀπόγευμα τοῦ ὅλου,
δημοσιεύομεν τὴν δευτέραν σκηνὴν τῆς πρώτης
πράξεως, μίαν τῶν ὠραιότερων τοῦ δράματος, πλή-
ρη ὕψους καὶ περιπαθείας.

Ὁ Ἐρνάνης υἱὸς εὐγενοῦς προγεγραμμένου, ἀνα-
τραφεὶς ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ διοικῶν διόσημον συμ-
μοριᾶν γενναίων ληστῶν ἀγαπᾷ τὴν Δόνα Σόλα,
ὠραίαν καὶ εὐγενῆ Ἰσπανίδα, μεμνηστευμένην δια-
ταγῇ τοῦ βασιλέως Καρόλου μὲ τὸν θεῖόν της Σίλ-
θαν, γέροντα ἐξηκοντούτη, ὅστις τὴν ἀγαπᾷ, ὡς
ἂν ἦτο μόνον εἰκοσαετής. Ἡ ἐπομένη σκηνὴ εἶναι
διάλογος μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν, ἀποπνεῶν ἔρωτα
ἀφελῆ ἐνιαχοῦ καὶ ἐνιαχοῦ ὑψηλόν, φέροντα συγκίνη-
σιν ἅμα καὶ θάμβος εἰς τὸν ἀναγνώστην. Διὰ νὰ πει-
σθῆ πᾶς περὶ τούτου ἄς ἀναγνώσῃ, καὶ θὰ ἴδῃ ἂν
θὰ ἦναι στεγνοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του περὶ τὸ τέλος.

Α. Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, ΕΡΝΑΝΗΣ.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ. (τρέχουσα εἰς ἀπάντησίν του).
Ἐρνάνη!

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Δόνα Σόλα, σύ! οὐ πάλιν ἡ ἰδέα,
Κ' ἡ συμπαθὴς αὐτῇ φωνή, φωνὴ σου θεσπεσία!
ὦ, πῶς ἡ μοῖρα μὲ πλανῆ μακρὰν τοιοῦτου κάλλους;
Ἐχὼ ἀνάγκην ἀπὸ σέ, νὰ λησμονῶ τοὺς ἄλλους.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Χριστέ μου ! είσαι κάθυγρος ! Λοιπόν, Ἐρνάνη, βρέχει ;

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Οὐδὲ ἤξεύρω.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ. (Θίγουσα τὰ φορέματά του)

Πλὴν εἶπέ, κρούνεις ;

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Τίς προσέχει ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Κἄν, δός με τὸν μανδύαν σου.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὡ Σόλα περιλιμένη,

Εἰπέ με, ἔταν ἡμερῆς τὴν νύκτα κοιμημένη,
Καὶ τὰ πτερά του ἐπὶ σὲ ὁ ὕπνος ἐνῶ σείει,
Γλυκοφιλεῖ τὰ χεῖλιά σου, τοὺς ὀφθαλμούς σου κλείει,
Κρυφὸς σὲ λέγει ἄγγελος πῶς μειδίᾳς γλυκεῖα
Εἰς ὄσους λησμονεῖ τὸ πᾶν καὶ πλήττ' ἢ δυστυχία ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἐρνάνη, πόσον ἤργησες ! πλὴν λέγε με, στοχάσου
Μήπως κρούνεις ;

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Τίς ; ἐγώ ! φλογίζομαι σιμά σου !

Ἄ, ἔταν ἔρωσ βίσκανος τὸ μέτωπόν μας καίη,
Ὅταν τὸ στήθος πλημμυρῆ καὶ τρικυμίας πνέη,
Τίς ἐξετάζει ἂν περνᾷ ἐν νέφος εἰς τὰ ὕψη,
Καὶ τρικυμίας δύναται ἢ ἀστραπὰς νὰ βίψη ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ. (λαμβάνουσα τὸν μανδύαν του)

Ὡ, ἔλα· τὸν μανδύαν σου, τὸ ξίφος σου, Ἐρνάνη !

ΕΡΝΑΝΗΣ. (Θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους)

Ποτέ τὸ ξίφος φίλη μου καὶ σύντροφος ἐν πλάνῃ. —
Λοιπόν, αὐτὸς ὁ γέρον δούξ, ὁ ἐκλεκτός σου, τώρα,
Ὁ θεῖός σου, δὲν εἶν' ἐδῶ ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Εἶν' ἐδική μας ὦρα.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ναί, ὦ ρα ! φθάνει δι' ἡμᾶς τί ἄλλο ; τόσον φθάνει·
Κατόπι, λησμονεῖ κανεῖς τὴν πρέπει ν' ἀποθάνη.
Ναί, μία ὦρα, ἄγγελε, μία στιγμὴ μαζῆ σου
Εἶν' ἢ ζωὴ ὀλόκληρος κ' αἰῶνες παραδείσου.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἐρνάνη !

ΕΡΝΑΝΗΣ. (Μετὰ πικρίας).

Τί εὐτύχημα ὁ γέρον δούξ νὰ φύγη !

Ὡς κλέπτῃς ὅστις ἐντρομός ξένην αὐλήν ἀνοίγει,
Ἐμβλίνω μέλις, σ' ἀπνενῶ καὶ ὑποκλέπτω μίαν
Ἄκτινα τῶν βλεμμάτων σου, τῶν λόγων σου μαγείαν,
Καὶ εἶμαι, εἶμαι εὐτυχής, καὶ μὲ ζηλεύουν ἤδη,
Διότι τὸν ὑπέκλεψα καὶ θάνατον μὲ δίδει !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ὡ, μετριάσου !

(Δίδουσα τὸν μανδύαν εἰς τὴν θεράπειαν)

Στέγνωσε, Λουίζα, τὸν μανδύαν.

(Ἡ Λουίζα ἐξέρχεται ἢ δὲ Δόνα Σόλα κάθεται νεύουσα
πρὸς τὸν Ἐρνάνη νὰ πλησιάσῃ.)

Ἐδῶ, Ἐρνάνη μου.

ΕΡΝΑΝΗΣ. (Χωρὶς νὰ τὴν ἀκούῃ)

Ὁ δούξ δὲν εἶν' εἰς τὴν οἰκίαν !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ (μειδίῳσα)

Ὅποιον ὕψος !

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ἐφυγε !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἀγάπη μου γλυκεῖα,

Ἄς μὴ σκεφθῶμεν δι' αὐτόν.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὡ, θὰ σκεφθῶ, Κυρία !

Αὐτὸς ὁ γέρον . . . σ' ἀγαπᾷ, ὀρίσθης δέσποινά του,
Καὶ, χθὲς ἀκόμη, ἔλαβες τὸ πρῶτον φίλημά του.
Νὰ μὴ σκεφθῶμεν δι' αὐτόν !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ. (Μειδιῳσα)

Αὐτὸ σὲ θλίβει, φῶς μου ;

Φίλημα θεῖου ! ἤραμον ! σχεδὸν ὡς τοῦ πατρός μου !

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Συζύγου μᾶλλον, ἔραστοῦ, καρβέρου τῆς ζωῆς σου.

Θὰ γίνῃς σύζυγος αὐτοῦ· κυρία, συλλογίσου ! . . .

Ὡ τὸ σαθρὸν γερόντιον ! μὲ κεφαλὴν σκυμμένην
Ἐνῶ ἀρχίζει τὴν ἔδδον τὴν ἤδη κεκλεισμένην,
ἔχει ἀνάγκην γυναικὸς, καὶ, φάσμα παγωμένου,
Λαμβάνει κόρην νεαρὰν. Τὸν ἀπομωραμένον !
Ἐνῶ τὴν μίαν χεῖρά του εἰς γάμον σὲ προβάλλει,
Δὲν βλέπει πῶς τὸν θάνατον νυμφεύεται ἢ ἄλλη.
Τοὺς ἔρωτάς μας ἔρχεται νὰ θορυβήσῃ. . . Γέρον,
Εἰς νεκροθάπτῃν ὕπαγε τὸ σάβανόν σου φέρων !
Ποῖος τὸν γάμον ἐνεργεῖ ; ἢ τίς τὸν ἐπιβάλλει ;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Τὸν ἀπαιτεῖ ὁ βασιλεὺς.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὁ βασιλεὺς ! Ἐστάλη

Καὶ ὁ πατήρ μου εἰς σφαγὴν ὑπὸ τοῦ ἐδικοῦ του.

Ἐὰν δ' ἐπέρασαν καιροὶ ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου,
Πρὸς τοῦ τυράννου τὸν υἱὸν, πρὸς τὴν σκιάν του ἴσως,
Τὴν χήραν, τοὺς οἰκείους του ἀκμαῖον τρέφω μῖσος.
Αὐτὸς ἀπέθανεν, ἀλλὰ πρὶν τὴν ζωὴν νεώσω
Ὁρίσθη ἐπὶ τοῦ υἱοῦ αὐτὸν νὰ τιμωρῆσω.

Παντοῦ σ' ἐζήτουν, Κάρολε, μονάρχα Καστιλλίας !

Χωρίζει μῖσος ἄσπονδον τὰς δύο μας οἰκίας.

Συνῆψαν πάλην οἱ γονεῖς ἀγρίαν, σκληροτάτην

Τριάκοντα ἐνιαυτούς· ἀπέθανον εἰς μάτην.

Ζῆ, ζῆ τὸ μῖσος· δι' αὐτοὺς εἰρήνην δὲν ἐφάνη,

Διότι ζοῦν τὰ τέκνα των καὶ ὁ ἀγὼν αὐξάνει.

Ἄ ! σὺ λοιπόν τὸ ἔγκλημα ζητεῖς τοιοῦτου γάμου !

Καλά· σ' ἐζήτουν, καὶ ἰδοὺ, πατεῖς τὰ σύνορά μου !

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Μ' ἐμπνέεις τρόμον.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Μὲ σκληρὰν κατάραν φορτωμένος,

Ἐμπνέω τρόμον κ' εἰς ἐμὲ κ' εἰς ὄλον μου τὸ γένος.

Ἄκουσε, νέα· ὁ θνητὸς ἐν σύζυγον λαμβάνεις,

Ὁ Ρουὶ Σίλβας, θεῖός σου, καλεῖται δούξ Παστράνης,

Ἀραγωνίας πρῶτιστος καὶ κόμης Καστιλλίας.

Ἄντι τῶν δώρων δύναται τῆς πλάνου ἡλικίας

Νὰ σὲ προσφέρῃ θησαυροὺς τοιοῦτων κοσμημάτων,

Ὅστε νὰ λάμπῃς κ' ἐμπροσθεν βασιλικῶν στεμμάτων.

Εἰς γένος, δόξαν, ἔπαρσιν καὶ πολυτίμους κτήσεις

Νὰ τὸν φρονήσῃ δύναται καὶ ὕψος βασιλείσης.

Τοιοῦτος εἶναι· ἀλλ' ἐγὼ δασώδεις τρέχω τόπους,

Ὅπου παιδίον ἔφευγα ἀνέστιος, γυμνόπους·

Ἄλλ' ἴσως εἶχον ὡς αὐτὸν οἰκόσημον κανένα,

Ὅπου θαμβόνοῦν αἵματος σημεῖα ξηραμένα,

Καὶ ἴσως ἔχω δίκαια ἐντὸς πυκνῆς σκοτίας,

Ὅπου τοῦ ἰκριώματος καλύπτει ὁ μανδύας,
Καὶ θέλουν, ἄδικος ἐλπίς ἐάν δὲν μ' ἀπατήσῃ,
Μετὰ τοῦ ξίφους ἀπ' αὐτῆς τῆς θήκης ἐκπηδήσει.
Ἐν τούτοις, μοῖρα φειδωλή δὲν μ' ἔδωκεν ὡς τώρα
Εἰμὴ ἀέρα, φῶς, νερὸν, κοινὰ τοῦ πλάστου δῶρα.
Ἐν μέσῳ τώρα τοῦ δροῦκος κ' ἐμοῦ θ' ἀποφασίσῃς
Ἐκείνον θέλεις νυμφευθῆ; ἐμὰ θ' ἀκολουθήσῃς;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Σ' ἀκολουθῶ.

ΕΡΝΝΑΗΣ.

Καὶ μεταξὺ συντρόφων τραχυτάτων,
Ποῦ πρὸ πολλοῦ ὁ δῆμιος γνωρίζει τὸνομά των,
Ποῦ δὲν ἀμείβονται τίποτε τὰ σιδηρὰ των στῆθη,
Καὶ ἔλοι αἶμα ἐκδικούν ἔπου σκληρῶς ἐχύθη,
Θὰ ἔλθῃς σ π ε ῖ ρ α ν, ὡς λαλοῦν, νὰ ἐδηγῆς ἀνόμων,
Διότι — δὲν τὸ ἀγνοεῖς — εἶμαι ληστής τῶν δρόμων!
Ἐνῶ τὸ πᾶν μ' ἔδωκεν ἐντὸς τῆς Ἰσπανίας,
Ἐγὼ, εἰς δάση σκοτεινὰ, εἰς μαύρας ἀκρωεῖας
Κ' εἰς βράχους, ἔπου ἀετὸς φοβεῖται νὰ πατήσῃ,
Τὴν Καταλὼν ἔστρεξα νὰ μὲ φιλοξενήσῃ.
Οἱ μάχιμὲί της ὄρνοι μ' ἀνέβρεψαν παιδίον,
Καὶ χιλιάδες τώρα τρεῖς πολυμιστῶν ἀνδρείων,
Ἄν ἀκουσθῆ τὸ κέρας μου εἰς βράχους νὰ σημαίνῃ,
Προφθάνουν ... Τρέμεις! νὰ σκεφθῆς καιρὸς ἀκόμη μένει.
Εἰς βράχους θὰ μ' ἀκολουθῆς κ' εἰς φάραγγας δρυμῶνων
Μὲ ἄνδρας εἰκονίζοντας τὴν ὄψιν τῶν δαιμόνων.
Θὰ ὑποπτεύῃς τὴν φωνήν, τὸ βλέμμα, τὰς κινήσεις;
Εἰς χλόην θ' ἀναπαύεσαι, εἰς χεῖμαρδον θὰ σβύσῃς
Τὴν δίψαν, καὶ θηλάζουσα βρέφος κανὲν σιμά σου,
Θ' ἀκούῃς σφαίρας νὰ φυσοῦν περὶ τὰς ἀκοάς σου.
Θὰ ζῆς πλανήτης μετ' ἐμοῦ, φυγὰς, καὶ μετὰ τρόμου
Θὲ ν' ἀναβῆς ἔπου κ' ἐγὼ, ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ,

Σ' ἀκολουθῶ.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὁ δούξ γνωστὸς εἰς πλοῦτον, γαίας, φήμην;
Ὁ δούξ δὲν ἔχει ὄνειδος εἰς τοῦ πατρὸς τὴν μνήμην;
Ὁ δούξ ἰσχύει, καὶ ὁ δούξ νυμφίος προσφιλέης σου,
Σὲ δίδει τίτλους, θησαυρούς...

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Ἀναχωρῶ μαζὴ σου.

Ἐρνάνη, μὴ τὸ μέγεθος τῆς ἀποφάσεώς μου
Ἐλέγξῃς. Εἶσαι δαίμων μου ἢ φύλαξ ἄγγελός μου;
Δὲν τὸ ἔξεύρω, πλὴν, εἰκὼν πιστῆς σου θεραπαίνης,
Ὅπου θελήσῃς ἔρχομαι μαζὴ σου φύγῃς, μένης,
Ἢ μ' ἐδική σου. Διὰ τί; Δὲν ἔχω τέρψιν ἄλλην,
Πλὴν νὰ σὲ βλέπω διαρκῶς, καὶ νὰ σὲ βλέπω πάλιν,
Καὶ νὰ σὲ βλέπω πάντοτε. Τὸ βῆμά σου ἐκλείπει,
Καὶ τῆς καρδίας μου θαρρῶ πῶς σταματοῦν οἱ κτύποι.
Φεύγεις, καὶ φεύγω μετὰ σοῦ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου.
Πλὴν ἀντήχῃ τὸ βῆμά σου τὸ τόσο λατρευτὸν μου,
Καὶ τότε συναισθάνομαι, ὡ ἔκστασις καὶ πλάνη!
Πῶς ζῶ, πῶς ἢ καρδία μου ἐπέστρεψεν, Ἐρνάνη!

ΕΡΝΑΝΗΣ. (Ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν)
ὦ ἄγγελε!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Τὴν αὔριον ἔλθῃ μὲ συνοδίαν,
Μεσάνυχτα! ὦ, πρὸς μενε, θὰ μὲ ἴδῃς ἀνδρείαν.
Θέλεις κτυπήσει τρεῖς φοραῖς.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

(κατὰ τὴν Ἀγν τοῦ ἔτους.)

Εἰς τὸν προθάλαμόν σας περλίμπο ἐμθαῖνο
Μὲ μάτι δακρυτμένο, μὲ πρόσωπο ὄχρῳ,
Γιατὶ νὰ σὰς χαρίσω δὲν ἔχω τὸ καῦμένο,
Οὐδ' ἓνα λουλουδάκι μυραίνης δροσερό.

Μόνο νὰ ζῶ ἢ μοῖρα μοῦ ἔγραψε, καὶ μόνο
Εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμο θλιμμένο περπατῶ,
Πλὴν σήμερον ἐμπρὸς σας τὰ χέρια μου σταυρόνω,
Καὶ ψάλλω τὸ ψωμάκι ἀλλὰ δὲν τὸ ζητῶ...

Τῆς μοῖρας ἀποπαῖδι, σὰν φθινοπώρου φύλλο,
Τὸ ἄσκοπό μου βῆμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανῶ,
Κάνεις δὲν μ' ἀγαπάει, κάνεις δὲν μ' ἔχει φίλο,
Γιατὶ δὲν ἔχω μᾶνα καὶ εἶμαι ὄρφανό!

Δὲν ἔχω μᾶνα! Μέσα σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια,
Ἐρήμωσις καὶ πείνα καὶ χρῶς κατοικεῖ,
Μοῦ ψάλλουν καὶ τὰ τρία φρικτῶ ἢ μοιρολόγια,
Σ' ἀγρία τονισμένη φρενήρη μουσική,

Ἄλλα παιδιὰ σὰν βλέπω ἐκεῖ ποῦ διακονεῖω,
Νὰ λάμπουν σὸ μετὰξί, χαρούμενα, εὐτυχῆ,
Ἄπ' ὄλα τὰ καλὰ τοὺς τῆ μᾶνα τοὺς ζηλεύω...
— Ἄχ! πῶς θὰ σ' ἀγαποῦσα, μανοῦλά μου φτωχῆ.

Δὲν πρόφθασ' ἢ καῦμένη φιλή νὰ μοῦ χάρισῃ,
Οὔτε νὰ μὲ χαιδέψῃ, οὔτε νὰ μ' εὐχηθῆ...
Ἄλλοίμονον, εἰς ἔποιον στόν κόσμον τοῦτον ζήτῃ
Ἄπ' τὴν καλή του μᾶνα χωρὶς νὰ φιληθῆ.

Προχθὲς σ' ἓνα λειβάδι, παιδιὰ εὐτυχησμένα,
Ἐνὰ παιγνίδι ὄλα ἐπαίζανε κοινά.
— Μὲ παίζετε, τοὺς εἶπα, μὲ παίζετε κ' ἐμένα;
— Δὲν παίζετε, μοῦ εἶπαν, ἡμεῖς μὲ τ' ὄρφανό!...

Ἔω, εἶθε, σὰν λουλουδία τῆς γῆς τὸ περιβόλι,
Καθένας σας νὰ πέρῃ δροσιά ἀπ' τὸν οὐρανό,
Εἶθε νὰ ἔχουν μᾶνα στόν κόσμο τοῦτον ὄλοι,
Κ' ἐγὼ νὰ ἦμαι μόνο γιὰ ὄλους ὄρφανό!

ΜΑΡΙΑ...

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Περλίηφες: Aroldo.—Elisir d'Amore.—Tra-
viata.—Ebreo.—Don Checco.—Ernani.

Ἐὰν ἐπεσκέφθητε ποτὲ τὴν χώραν ὅπου ἀνθεῖ
ἢ πορτοκαλλέα, θὰ ἀπηντήσατε βεβαίως μετα-
βαίνων ἀπὸ Σικελίας εἰς Νεάπολιν, εἰς τὸν ὑπὸ δαι-
μόνων κατοικούμενον ἐκεῖνον παράδεισον, ὡς ἔλεγον